

Dosarul nr. 2ra-667/22
2-19173697-01-2ra-13052022

Prima instanță - (Judecătoria Chișinău, sediul Centru) jud: S. Dimitriu
Instanța de apel - (Curtea de Apel Chișinău) jud: A. Panov, M. Anton, O. Cojocar

ÎNCHEIERE

22 iunie 2022

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Dumitru Mardari
Mariana Pitic
Victor Burduh

examinând admisibilitatea recursului declarat Ecaterina Zlobin,
în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de Ecaterina Zlobin împotriva Întreprinderii Individuale „Studia-Colorit-Zlobin” cu privire la restabilirea în funcție, încasarea salariului pentru absența forțată de la locul de muncă, repararea prejudiciului moral și compensarea cheltuielilor de judecată, împotriva deciziei din 3 februarie 2022 a Curții de Apel Chișinău,

c o n s t a t ă :

La 31 octombrie 2019, Zlobin Ecaterina a depus cerere de chemare în judecată împotriva ÎI „Studia-Colorit-Zlobin”, solicitând restabilirea la locul de muncă, încasarea salariului pentru întreaga perioadă de absență forțată de la locul de muncă, încasarea sumei de 20 000 lei cu titlu de prejudiciu moral și a sumei de 6 500 lei cu titlu de cheltuieli de asistență juridică.

În motivarea acțiunii, reclamanta a indicat că începând cu 1 ianuarie 2001, a activat în cadrul ÎI „Studia-Colorit-Zlobin” în calitate de manager, având următoarele atribuții: căutarea beneficiarilor; ducerea evidenței privind datoriile scadente față de furnizori; achitarea furnizorilor prin intermediul Web Banking, prin procedura de contrasemnare cu administratorul.

Astfel, atribuțiile de muncă constau în lucrul la distanță, nefiind nici necesar, nici obligatoriu conform contractului de muncă, să fie prezentă la locul „fizic” de muncă.

A susținut că în perioada iulie-august 2019, angajatorul tergiversa achitarea salariului. Încercând să rezolve conflictul pe cale amiabilă, s-a adresat de nenumărate ori angajatorului, iar după ce toate încercările au eșuat, s-a adresat cu o plângere la Inspectoratul de Stat al Muncii.

Ca rezultat, angajatorul a dispus retroactiv eliberarea sa din funcție, întocmind un act fals de „cvazi” constatare din 2 septembrie 2019, care prevede, faptul absenței de la serviciu.

Acest act este semnat de administratorul unității, care este soțul său și se află în conflict cu aceasta, contabilul-șef Elena Neprițcaia și angajatul Dmitrii Chirilov.

A menționat că, administratorul și contabilul-șef prin întocmirea acestui înscris s-au răzbunat astfel, deoarece plângerea sa a dus la un control și la o presiune din partea Inspectoratului de Stat al Muncii, iar angajatul Dmitrii Chirilov pur și simplu s-a semnat referitor la faptul absenței nu la serviciu, ci „fizic” la acel moment în acel loc unde se aflau toți trei.

În atribuțiile sale nici nu intră lucrul la adresa indicată în act și nici contractul individual de muncă, nici regulamentul intern nu prevedeau un loc exact de muncă, nevorbind deja de adresa indicată în act (unde se află secția de producere a întreprinderii cu care nu are contact direct și nu este obligată să fie prezentă).

Consideră că, angajatorul pur și simplu a reprodus eronat situația de fapt și de drept. Mai mult ca atât, contrar prevederilor art. 208 din Codul muncii, nu a fost cerută de la ea o explicație scrisă. La fel, a fost întocmit un „cvazi” act de constatare din 17 septembrie 2019 unde, conform textului ordinului de concediere, se descrie faptul neprezentării explicației.

A invocat că a devenit victima unui cartel mincinos, compus din lucrătorii întreprinderii și soțul ei. Prin inducerea în eroare ei au prezentat ca adevărate următoarele fapte mincinoase că, lipsa nemotivat mai mult de o lună întreagă la serviciu; că, a primit solicitarea de a prezenta explicații; că nu a prezentat explicația; că nu-și îndeplinea corespunzător obligațiile sale de muncă.

Prin hotărârea din 9 decembrie 2020 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, s-a respins cererea de chemare în judecată depusă de Ecaterina Zlobin împotriva ÎI „Studia Colorit-Zlobin” cu privire la restabilirea în funcție, încasarea salariului pentru absența forțată de la locul de muncă, repararea prejudiciului moral și compensarea cheltuielilor de judecată, ca fiind neîntemeiată.

Nefiind de acord cu hotărârea, Ecaterina Zlobin a declarat apel solicitând casarea ei și emiterea unei hotărâri noi, prin care acțiunea să fie admisă.

Prin decizia din 3 februarie 2022 a Curții de Apel Chișinău, s-a respins apelul declarat de Ecaterina Zlobin și s-a menținut hotărârea din 9 decembrie 2020 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru.

În motivarea deciziei, Colegiul instanței de apel a conchis că, concedierea reclamantei/ apelantei este argumentată de fapt și de drept.

Astfel, temeiul de concediere al apelantei a constituit neprezentarea la muncă timp de 4 ore consecutive, potrivit art. 86 alin.(1) lit. h) din Codul muncii.

Colegiul instanței de apel a respins argumentul invocat de Ecaterina Zlobin că ea lucra la distanță, menționând că lucrul la distanță nu a scutit-o de a se prezenta la solicitarea angajatorului, cerință care nu a fost executată.

La 29 aprilie 2022, Ecaterina Zlobin a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei și a hotărârii, cu pronunțarea unei hotărâri noi de admitere a acțiunii.

În motivarea recursului a invocat că decizia este neîntemeiată și pasibilă de a fi casată, în temeiul prevederilor art. 432 alin. (2) lit. a), b) și alin. (4) din Codul de procedură civilă.

A susținut că instanțele nu au aplicat legea care trebuia să fie aplicată (art. 86 lit. h) din Codul muncii) și au aplicat legea care nu trebuia să fie aplicată (art. 86 lit. g) din Codul muncii) și au apreciat arbitrar probele.

În conformitate cu art. 434 din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă

legea nu prevede altfel. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Materialele cauzei atestă că copia deciziei integrale a instanței de apel a fost comunicată recurentei și reprezentantului ei, prin intermediul poștei electronice, la 31 martie 2022.

Din aceste considerente, Colegiul consideră că recursul depus la 29 aprilie 2022, a fost declarat în termen.

În conformitate cu art. din 439 alin. (2) și (3) din Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Curtea Supremă de Justiție a expediat ÎI „Studia-Colorit-Zlobin” cererea de recurs la 13 mai 2022, informând despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței. Însă, până la data examinării admisibilității recursului, referință nu a fost depusă.

Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Astfel, instanța de recurs reține că examinarea chestiunii privind admisibilitatea recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute la art. 432 din Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării cauzei, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform Secțiunii a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, Colegiul reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanța de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) din Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural, și anume, dacă se invocă că instanța judecătorească a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Codul de procedură civilă, sau

în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanța de judecată nu este absolut. Există limitări implicit admise [cauza Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230]. Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 CEDO procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (a se vedea Botten împotriva Norvegiei, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (Helmens împotriva Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului.

Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse, Colegiul consideră că recursul declarat de Ecaterina Zlobin nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Se declară inadmisibil recursul înaintat de Ecaterina Zlobin.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,

judecătorul

Dumitru Mardari

judecătorii

Mariana Pitic

Victor Burduh